

Pável István

ÚJ HANGAFŰ EZ MÁSVILÁG

bővített kiadás

Szövegét gondozta:
Borító:

Szojka Emese
Pável István

Tartalom ezt én lejegyzém

I. Új hangafű ez másvilág

1. Új hangafű ez másvilág
2. Kiegyezés
3. Vershajóm
4. Kacat
5. Anna-bál
6. Gyí(-)kis lovam
7. Plázacica
8. Ág(y)rólszakadt menyecske
9. Felnőtt módra
10. Már rég
11. Klára szűk ruhája
12. Nyaralás
13. tagadás
14. Sírvers
15. Szeretkezés
16. Szonja szomja
17. Vajon
18. Ráncok
19. Ölelkező szavak
20. Ember vagyok III.
21. Sertésdagadó
22. Adós
23. Révbe érek
24. Rossz bor
25. Hagyomány
26. Gulyás
27. Akarnok szakajtók
28. Rém mesés tévedés
29. Öt cseh
30. Kaláka dalárda
31. Halom szabadalom
32. Ság-ség
33. Komatál
34. Táborszernagy
35. Mixer
36. Katalán
37. Fonottkalács
38. Bulvárlap
39. Hanta
40. Újszáz
41. kimadárja

II. (Múlt) időm értékes

1. Ős(z)
2. Lehet
3. Kísértés
4. Elveszett szüzesség
5. Öregkor

III. Fél térdig kopott

1. Fél térdig kopott
2. Fél Jankó
3. S. Rádió
4. Királyi Posta
5. Áthallás
6. Vágy
7. Kantáta

I. Új hangafű ez másvilág

Új hangafű ez másvilág

Nem virág
új hangafű ez másvilág
a téved ész kizárt
drága
az áram
ez enyém sem olcsóbb
a jóból
nem jött ez jókor
hiszen ép újráz
a drótom ma pont úgy ráz
mint pénteken
kérdi a félteke
mért eke
ezért mást vesztek-e
persze ha
még remélek
addig csak megélek
mint a drága jó
megkapott lázadó
ház adó-
s
nem egy de két s
fizess
ha nincs hited
innen már szimpla egy s
csak bólints és mondd igen
széttörve végeztes
négyzetes
falad,
mára más már nem is marad
ám ez így előkelő
mert ez itt lüktető
előtető
majd aláhúzom a kertet
a szentet
ha szenvedsz
lesz nedves
a vermed
mi eddig is termett
azt kell eltenned
máshova kedves
akkor nem te majd más szenved
te csak szedjed
az epret
ha jó lesz a kedved

hagyd el az almot
csak magadat hajtod
bizony az bajt hoz
nem veszem zokon
hiszen én tudom
az egyszeregy
tönkre megy
ha megszeled
a mindennapi kenyered
nyeled
s így elnyered
hogy egyedül leéld
a holnapod felét

Budapest, 2008. 02. 13.

Kiegészítés

Penészes ocsú közé hintett ingyen búcsúcsók
öltözőben felejtett
magamról nehezen lefejtett
talányos talárom
én az igazság idegen harcosa
fizetek sarcot a
fejemre vésett végtelen tévedésért
a szűk rostán kihullva
zsíromban pirulva
kezemben tartom a nyugis pirulát
mi tépetten úz vissza
korunk kacéran örvénylő forgatagához,
hogy később a valóság falánál
térdemre esve
esdekeljem
az áhított bocsánatot
nesztek ez kellett
nekem az ügyes üveges skótnak
romlott spóráim hiába szórtam
az egyhelyben totyogó folyóba
évek óta más már a nóta
hol sikk még a klasszikus izmus
ott a juss már a múlt
az óraműnek
torka jégbe hűtve
a kanyarba ülve
ne csak mint Malvin
az első randin
Pista te is ugyanúgy dűlj be
monoton mormolom parancsom
magamnak
néha még meg is magyarázom

nekem mit lehet
így korod
- a többi előfőzött félkész lötyyhöz öntve -
belefoglalhat több falatnyi most készülő
rólunk szóló
megújult emlékkönyvbe

Budapest, 2008. 02. 10.

Kacat

elég
nagy halom avas kacatszavak
a kitúrt szemét helyén
vetkezve méreget
feléledt szégyenem
ez pont olyan jó csapda
mint megemelt hósapka
a vakondlyuk felett
pompázva magasló hegyen
lehet
nem ismertem jól a trendit
hisz végül is
nyakló nélkül nem nyakaltam brandy-t

Budapest, 2008. 02. 10.

vershajóm

No lám,
álnok zátonyra futott vershajóm
rossz irányba már nem hasít hullámot tovább.
Megkerültem a Jóreménység fokát,
majd rájönni szédülten
kényszerültem,
nincs előttem már sem jó, sem egyéb remény,
belátnom így is elég nehéz,
én is csak azon az ellopott dombon élek,
honnan szárnyalva szabadulna a tollatlan lélek,
és ha lelne még egy aprócska csónakot
melyen, nem gyalog,
elérhetné a taglózó holnapot,
büszkén siklana oda,
hol a halhatatlan klasszikus izmusok
most egymásnak zenélnek.
A realitást,
nem vitás, tovább tagadnom hatalmas véték lenne,
mintha a nyúl malacot ellne.
De nincs is itt semmi gond,
én is túléltem
a huszadik, ránk rontó, lánglelkű századot.

És most elkésve csatlakozom
az újkori vízi dalárdához.
Hadd szóljon végül másképpen rólam
és tőlem, a hazatalált szólam!

Budapest, 2008. 02. 10.

Anna-bál

„Anna-bálban
szól a muzsika”
hol egy percre sem várva
lelepleződik nyomban
az emberi halomban
Anna korának diszkrét bája
mikor nem gondolván
semmi rosszra
egy gyors polkát vidáman ropva
fickándo-zó ráncos mellét vétlen
szegény
jobb sorsra érdemes
nyilvánosság elétárja
eb aki látja
s nem gondol nyomban
a bántó hervadásra
gyógyírt nyújtó
megváltó elmúlásra

Budapest, 2008. 02. 11.

Gyí(-)kis lovam

Gyí(-)kis lovam!
Mint megáradt hamis folyó,
míg szakállas
oszmán
rosszlány
saszárnyat nyírogat,
az állat tokmány iroda
meg engem riogat,
nekem irogat,
hol ezért, hol azért,
de az ordít minden lázas,
szakállas szavából:
Te gavallér,
megküzdünk minden árva vasadért!
Ó, lustán haldokló remény,
hol van a vasedény?
Eltűnt mára az is,
a keresett kincs
az aprócska, kissé ócska akármí
a könnyen levehető ajtóval

Budapest, 2008. 02. 11-12.

Plázacica

Az lenne ám a kellően
előkelő lepetés, ha végre valahára,
mondjuk mára,
minden elkent szavam,
engem alázva
mint szikkadó szavannán a
szomjasan lézengő csorda,
oly létező
valóssággá válna.
Így hát,
viszlát hintám,
most tisztán
vezetek elő egy mindent összezavaró mintát.
Mellesleg,
a legújabb melles leg,
nappal tízezrekbe rejtett
vonzó teste
csak este
szolgál némi pimasz vigaszt,
am'ért gazdája egész-
nap kedvét tölti
míg bőven
a pénzem költi
bőszen,
hisz a soros
cica-mica
igen képzett plázacica.
Ha már jól megműveltem a remekbetermett,
maroknyi kertet,
egy bajt hozó, félénk félhangot
időnként kételkedve megeresztek.
Ám szüzi szíve ekkor belereszket:
Csak nem sajnálsz Édes,
magadtól e néhány csekélységet,
hiszen mindezt csak ezért vettem,
hogy ilyenkor este, neked tetsszem,
majd előtted, fütyikédet izgatón
levehessem!
Jól van, tudom!
Nem szólhatok én egyáltalán,
hisz fizetne ennyit más is talán,
s lenne örömmel,
meggyötört bőrömben!

Budapest, 2008. 02. 11-12.

Ág(y)rólszakadt menyecske

Ág(y)rólszakadt menyecske, rám tekintett nevetve,
vezéresküt letette, jött a fránya legyecske,
nem illett, de megtette, száját húzva lenyelte.

Budapest, 2008. 02. 11-12.

Felnőtt módra

kerekecske lomposka
magára nem orrolva
bent jár most a kontyosban

Budapest, 2008. 02. 11.

Már rég

Már rég nem jár érte mell,
még díjat sem egészen érdemel,
ki tudja, új daruként mért emel
a lázas földről
rögtön föl
a megszokott,
kopott
ruhába öltözött kokott
értelem,
míg rendőrré avanszált,
avantgárd
lámpaként szűkre vált
a tértelen
végtelen.
Mért verném
a jövőmet csapra,
és engedném,
akár egy múltó pillanatra,
hogyan egy rém,
ne én,
egye a herém,
majd felettébb derék
vállamra szálljon,
és öntelt
örömmel,
gyötörve
örökre
a szegedi csillagba zárjon?
Talán,
ki keres, az rátalál
egy másik útra?
Ki tudja?
Ám újra, és újra,

mint egy aznapos,
kapatos,
egykaros
emelő bajnok,
ám én kissé mást,
csak fittyet hányok a megunt mélabúra,
míg végül hűlt testem,
nem ügyelve nemre,
rendre meghatározott kellemre,
ráhajítják egy másik tetemre.

Budapest, 2008. 02. 11-12.

Klára szűk ruhája

Klára szűk ruhája alatt
több tonnányi remek falat
dagad,
minden lépésénél rezegő bájának látványa
idegeim szétcibálja.
Engem mindig a hideg lel,
amit látok s amit nem,
annak ritka titka izgat,
mint egy nagy halom
alapos fájdalom.
Igen, így van,
roppant teste izgat,
szinte bíztat!
De okos enged,
hisz tartósan nem szenvedhet.
Elkészült szuper tervem!
Nem gondolva az idegre,
majd felkapcsolok direktbe,
érted teszem jó lompos,
te aranyos kis bozontos,
hogyan rálépek a pedálra.
Aj hó,
de jó!
Teljes gázzal én a vadász bajnok
hadba szálllok,
és alaposan ráhajtok.
Legfeljebb majd utána
magamat is utálva,
közben sűrűn dudálva
zarándokként futok fel Budára.

Budapest, 2008. 02. 12.

Nyaralás

Alapos vizsgálatom tárgya
drága jó
Zalakaros,
ki hinné,
hogy innét
már tovább tagadnom igen bajos,
hisz alapos tagok
rég hírét vitték,
hogy titokzatosan
szép
barátnőm lapos
fara
ma irtózatosan
zajos.
Így hát,
bár még bírnám,
mentem irhám,
no, lám,
nem is kefélem tovább!

Budapest, 2008. 02. 12.

tagadás

nem hinném
hogy őszre
jönne
rám
a betyár
parttalan tagadás
mikor
a coltod
fogva rám
közel a rothadás
mint acélon
növekvő korhadás
nem céloom
céltalan
kornyadás
és van még bennem némi gát
mi átszakad
ha itt az olvadás
ez oly hatás
mit rögtön kiheverek
ha fejem ide verem
ebbe
a veszekedett
csak bajt hozó

gyenge
véletlenbe
bízó
egyre
hízó
disznó
karámba
ha már nem viszketek
kívánd hogy így legyen
elmegek óránba
de ehhez még korán van
tutáliber máliber
ha jól esik válni kell
mint részeges májától
igazak álmától
hangos az aréna
erénye
ott lenni jó tréfa
élveteg
nézeted
élvezem
apró kis bánatát
és önmagát
elfelejtő
megejtő
tepertő
mellé a tekergő
eper lő
ha jőni kell
hát jőni fog
a rendes gyilok
ha vadszamár
már
lóként nyihog
nyirok-
csomó
legyet
anyává teszek
újé
megvan az új rém
én elfutok elő-
le(g)
ez jutott belőlem
de nem vagyok belőve
véget ért tévedés
véredény mérgezés

Budapest, 2008. 02. 13.

Sírvers

Bánja kánya, bárki látja,
elköltöztem egy más világba

Budapest, 2008. 02. 13.

Szeretkezés

(a vers egy változata)

elmondhatom
mert mint az atom
oly vitán
felül szilárd
bennem a kevély
meggyőződés
hogya a bús
hús
húsba hatol
míg az egyén
éne
a kéjbe
réved
legyőzve
néhány röpke
percre
talán
a magányt
nos
akkor
egypár
félénk
lépést
gyáván
hátrál
a halál
mert éled
új élet
esélye
a körülöttünk lévő
örök éjben
végre
(ez jó
jó
oly
jó
volt
de most
ennyi már elég
a ragyás
kókadás
ütötte fel itt a fejét)

Szonja szomja

Mintha
csak okoskodna
oly elgondolkozva
mondta
Szonja.
Ha nem lenne haja
ma
özvegyi kontyba
befonva,
és különben szokna,
ahogy a kis boci szopna,
ős is oly szívesen kitárulkozva
panaszkodna,
hisz egy egész álmatlan éjjel
hiába remélte,
hogy reggel
majd
nagy
seregben
filigrán
huligán hullik rá,
mert mind
szédülten bukik rá,
mint
egy tiszta
alkoholista
jegesmedve
egy veder
bejegelt
vegyes szeszre.
De folytatja szavát
mosolyogva Szonja.
Innét
fél
tédről szép
a győzelem
- komolyan mondom -,
este majd saját kezembe
teszem le
remegő testem
és sorsom,
amikor égető gondom
magam megoldom.

Budapest, 2008. 02. 14.

Vajon

Míg fapados
járaton takaros
sztyuvi bágyadtan kéri a jegyet
én felélve vágyamat
várom hogy valaki hathatós választ ad
bármelyik
elálló fülembe
súgva
az őszinte ígét.
Vajon
valamit segít majd
azon
a száz éve égető bajon
ha hagyom
hogy a jóforma
kis sortra
áhitó majom
a gyomot
a vajon
ma irulva-
pirulva
zsemlémmel együtt pirítsa nekem?
Majd azt mint kacsza a nokedlit nyelem
és élvezve eszem
ha távolról látom a búcsúzó eszem.

Budapest, 2008. 02. 14.

Ráncok

Szinte
mindig
úgy teszek mintha nem lenne
egyre
több belőle
ebből az átkos
rákos
sejtként burjánzó
sok páros
ránc
családból
pedig
itt
minden
tagja
sok-sok
napja
megülve

romos
arcomon
gonosz
vigyorral
jelzi
eddig
a percig
leéltem
éltem
nagyobbik részét
boldogabb végét
adtam az ördögnek
magamat
gyötörve
mint öt törpe
savanyú vadkörte
húzza össze
a számát
a felettébb
ledér
kétségbeesés
de ez az én harcom
fizetem sarcom
míg naponta látom
fel nőni megannyi ároknyi ráncom

Budapest, 2008. 02. 14.

Ölelkező szavak

Csak gépelek vakon
s hagyom
hogy az egymással ölelkező mondatok
mint magok
jó talajba érve
végre
kicsírázzanak bennem
hisz nekem ezt kell
tennem
hogy
most
mi legszebb
részem elérje
célját
lerázva
kétely
a mérgező métely
nem fog vissza
a szívem tiszta
mint a
frissen hullott hó

míg nem éri homokos só
feloldva gátlás
vadi új járdán
egyhelyben állván
ki juthat tovább
keresve okát
a tokát
növesztő csüggedésnek
mi súgja
csak ennyi
mást már nem is kell tenni
hiszen ez elég lesz
lényem
vezérel
és én csak írok
ahogy csak bírok
szívesen lépek hátra
s engedek utat
az egymással ölelkező szavak
jó darab
garmada
árad
és támad
az agyam
végül átcsap
minden korlátolt
korláton
ügyetlen testem
lesz majd a vesztem
tovább nem meresztem
mit oly sokan szoktak
a ronda sors erre oktat
ahogy szoptat
a gondos anya
eláll a szava
ki nézi
délíg
félre nem érti
ahogy ölelkeznek a maguktól áradó
hátulról támadó
távadó
salak
szavak

Budapest, 2008. 02. 18.

Ember vagyok III.

Mint zabszem effektussal küszködő, sikerért egyre erősebben epedő, akár egy hosszú ó, oly korosodó távolugró, ki már futna is, bújna is saját sorsa elöl, ahogy egy életfogytiglanra ítélt pesszimista elítélt,

hiszen mindkét előző kísérlete Moháccsal felérő kudarcnak bizonyult, mert az elugró jel előtt ért ugrása véget. Míg jóakarók alkalmi kórusa gúnyosan inti:

vigyázz tata, nehogy rossz irányba vonszold magad megint!

Ő folyton aggódva arra gondol, nemsokára az utolsó esélyét játssza meg vagy el, mint szenvedélyes játékos maradék bérét a pénznyelő nyerőgépen. Eszébe sem jut, mit jobb sorsra érdemes lelke mélyén biztosan tud, a siker sírját az önbizalomhiány gerjesztette kétely ássa áldozatán galádul vigyorogva, olyan átkozottul szörnyű mélyre, hogy a homo sapiens maradék reménye is, mint csecsemő lába a 49-es csizmába bőven, beleférjen.

Ekként készülök immár, pontos-hevenyészett számításom szerint harmadszori nekifutásra, hogy egy alig használt papír elé üljek. Sokat bíralt ízlésem szerint eltorzítani néhány, középiskolás korom óta akár a nemiség, oly folyamatosan és erősen foglalkoztató gondolatsort az emberi sorsról és arról, hogy a csalóka látszat ellenére én is csak érző, vétkes ember vagyok, míg a körülöttem lévő, talán nem csak a számomra túl bonyolult, világ mennyi, halálosan nevetséges, mégis marasztaló csapdát, erőnköt bőven meghaladó kihívást, kis bűnért is szigorú dorgálást kínál. Mardosó kételyem mellett mért remélem egy örült konokságával mégis,

hogy a sokat ígérő de keveset adó életben nem csak a véletlen az egyetlen, gyomorbajos döntőbíró, ki jogosan ítél rettentő gyorsan és igazságtalanul felettem, de valahol mérik az eredmény mellett azt is, az utolsó közös vacsoránál

a kölevesbe ki mit hozott, mivel járult hozzá, hogy minél finomabb legyen a főszakács szerény kóstolgatásai után a résztvevők felének sem jutó étel a tálban?

Talán, az előbbi gyengéd légmozgás, mi remélem, nem a huzat volt újra, azt jelezte, láthatatlanul itt járt a ledér nőszemély, kinek ihlető csókjára régóta vár gondoktól gondosan lövészárkolt homlokom. Esetleg, nem is tudom, ő súgta izgató szirénhangján olyan halkán, hogy szinte csak belülről hallatszott mélyen a legtitkosabb, már nem is emberi tudat alatt: most sírhatsz, majd írhat és bátran hidd azt, minden összejön, mert végre eljött a te idő, ahogy egy korhadt fának is, mi hirtelen kidőlt! Alig mozdult meg egy, a többenél korábban ébredő idegsejtem érzékelő része, mint jó távirás azonnal jelezte, hogy az adást, bár nem értette, vette. Rögtön szólt az alegység-ügyeletes agy, a nagy szerves mikroprocesszor: csak fogj hozzá bátran, bátortalanul, akár egy baknyúl, ha mellé nyúl, könnyen hibázhatsz, végül is kétszer már úgyis megpróbáltad, és három a magyar népmesei igazság!

Ki nem kockáztat soha, mert az életével nem, legfeljebb csak kártyán, gépen és a lovin játszik, még az is mindent elveszthet, például az egész,

senkinek sem kellő, kellőképp megromlott életét. Míg a mindenkori téttel egyenesen arányos a jogosan elvárható, bár legtöbbször hiába remélt nyereség.

Az idő akkor is, mint inkvizíciós vallató bakó, oly könyörtelenül halad tovább, ha magad óvatosan, magányos harcoként a dzsungelben csak túlélésre vársz és másoknak jót vagy akár egy cseppet kockázatot véletlenül sem csinálsz. De a mindennapi létben a harc nélkül elérhető, tisztos döntetlen túl nagy luxus. Tudjuk, az elvesztegetett, körhintaként szédítő lehetőség méltánytalanul nagy ár azért, hogy elkerüljünk néhány, kijózanítóan nagy pofont a sorstól. Sajnos, senki sem töltheti mindig mámorban e folyton forgó-morgó sárgolyón pillanatnyilag még rendelkezésünkre álló, hangyafarknyi időt.

Az ember egy parányi porszem a nagy homoksivatagban, oly kiszolgáltatott a szél-sors
 könnyen változó, felszín formáló pillanatnyi szeszélyének,
 mint a kertben álló hóember a várható tavaszi olvadásnak. Emellett oly sérülékeny, mint nagy
 sebességű vonattal frontálisan haladó Match-Box, mit a sínek mentén kullogó fémhulladék-
 begyűjtő megtalál. Ráadásul érzékeny lélek
 ad kéretlen segítséget, ha a fentiek ellenére, egy kis ideig jól esik még élned.
 Mert nem kísér sértődés, féltés, féltékenység, harag vagy az emberi életet, kapcsolatot
 megrontó indulat, mi izzó parázként szunnyad, érzelmi viharra várva frissen hűlt, hideg
 hamu alatt. De vár még csüggedés, vesztett remény, betegség, üdítő magány után halál
 és egyéb ördögi nyalánkság, mi többé-kevésbé minden egyszerű embernek kijár.
 Egy hordónyi óbor okozta mámor szédültségével szeretném elkerülni, hogy néhány,
 „réfásnak” szánt sorom olvasása után, bárki élénk képzeletében az a hamis kép ébredjen,
 hogy az élet csak szirupos lányregény.
 Ezért, és a roppant követelődző igazság kedvéért,
 mint egy VB döntő végeredménye említést érdemel,
 hogy túl sok egymással permanensen harcban álló ellentétpár gátolja az emberi tisztánlátást.
 Ezért, megriadt madárrajként illan el a maradék esély,
 hogy az ember eligazodhat a világban lévő csapdák, kihívások összefüggő rendszerén.
 Ha úgy érzed, hogy sok sötét gondolat után nem marad más szalmaszál, csak az emberi agy,
 mi még mindig adhat egy igazán jó, icinyke-picinyke kiutat mutató tervet, mi mindenképpen
 más, mint a végső megoldás. Az elme hűtlen gyermeke az ötlet,
 amit ha a megvalósulás reményének fénye nem ér el,
 semmit sem ér, mert a csüggedés sötét felhője von bénítóan szoros páncélt fölé, így rá előbb-
 utóbb sötét árnyék vetül, mi hű kísérője a fénynek. Mint reménynek a csüggedés, rossznak a
 jó, nappalnak az éjszaka, kevésnek az elég, múltnak a jövő, kínna a gyönyör.
 Az élet s az öröm valahogy mégis, ellentmondásmentesen összezseng, mert a születés és az
 elmúlás csak együtt el nem múló, egyre magasabb szinten ismétlődő örök körforgás. Ez az
 emberi lét céljának alfája, omegája. A kezdet és a vég, s mi közte van viszont jó, ha mint egy
 sztravivári, annyit ér.
 Azt súgja újra és újra a még megmaradt józan eszem, hogy élni csak hittel lehet, mi segít
 elviselni, ha nem túl ritkán valami bánt, esetleg a szigorú világ.
 Nem az én hibám, hogy az ember oly sokszor gyengének bizonyul, mint dús lombú fiatal fa,
 mi nem képes dacolni a nádat próbáló, nyári szélviharral, vékony törzse csak akkor marad ép,
 ha erős gyámkaróhoz kikötötték gondoskodó kertész kezek.
 Az ember annyi különböző módon bukhat el, ki kicsit, ki nagyon, ki előbb, ki utóbb, mégis a
 legtöbb csak akkor, ha a halandó minden reménye régen veszve van. Én mégis, még mindig
 remélem, hogy sorsom eres kezembe veszem, mint gondos horgász pecabotját, mikor egy
 méretes ponttyal készül hazafelé, megtisztítja damilját a ráakodott hínártól, moszattól. Mert a
 kosz, mint túl nagy összegű sikkasztás oly büntetlenül, nem juthat soha haza!
 Az asszony úgyis sajnálja a horgászásra szánt, eltarisznázott drága időt, és egész délután a
 stréber alaposságával arra készült, hogy valamit törleszt majd későn hazatérő férjének a
 magány nyomott, bár megszokott hangulata ütötte lelki seb miatt.
 A seb után heg mindig marad,
 mint rossz emlék él mélyen a harag.
 Így már érthető az alaposan tisztító mozdulat,
 ami egy kissé olyan, mint mikor agyunkból kitörlünk minden negatív dolgot, hol nem
 maradhat más,
 mint legélesebb túlélő fegyverünk az életben, A POZITÍV GONDOLKODÁS
 és néha, legfeljebb egy kis lelket mardosó kétely:
 valóban jó emberek vagyunk!?

Sertésdagadó

Nem tagadom
az a jó
a sertésdagadó
ragyogó falatok
tőlük én
mint sertés
az ólban úgy dagadok
ha kapok
a hentesnél
sorban állok
és csodára várok a vártán
bár látom
hogy üres
a rühes
pénztárcám
délben
nem lesz most sem ez sem más
ebédem
haldokló reményem
súgja hogy elég lesz
nem másból
a napi koplalásból
és jöhetne
az a jó
sertésdagadó
mily furcsa lenne
ha ez az ember
újra naponta enne
biztosan megjönne kedve
ehhez
az élethez
végre
szerencse kéne
elvégre
egyre fogy az édes
étel
gyönyörű emléke
és talán majd vacsorára
leesik mindenki álla
aki látja
hogy két piszkos kézzel
magamba gyűrve
a hű de
remek falatot
én falok
mint eperfa lombot
a selyemhernyók
ám nem tudom még
mindez mitől lesz igaz

és mi ad
majd vigaszt
ha csak az álmaim
teszem
üres tányéromba
azokat döntve
magamba
nyomban
romokban
hever
vétlen szervezetem
ez lehetne rém
pontos kórkép
de miért pont én
jegyzem le mindezt

Budapest, 2008. 02. 19.

Adós

Ha nem kaptál ingyen
kölcson-
te csak fizess
igen
fizess
míg nem lesz vizes
az inged
az egyetlen megmaradt kincsed
úgy leszel jó adós
ha míg nem leszel porhanyós
mint bátor vak ló
a kemény falnál
nyakló
nélkül fizetsz és fizetsz
ez legyen hited
miből
kinő
más drága
gazdagsága
és ha az árva
léted e földön
elűzve végképp
a bős kölcson-
adó
apó
majd hiába
sajnálja
hogya jussáért
nem mehet utánad
a jobb világra
így a fél várost bejárva

átkokat szórva kiáltja
én marha
ezt előre nem láttam
s pénzemet egykor
egy lyukas vödörbe dobáltam

Budapest, 2008. 02. 19.

Révbe érek

egyre nagyobb
ma a gond
már azt sem tagadom
csak nevetek magamon
lovaglok
fapados
aranyos
szavakon
remélve
estére
modern eszmékre
eszmélve
végre
révbe
érek
de kissé
még félek
én ártatlan lélek
senki sem ért meg
és ha ez igaz lesz
énem új vigaszt les
akkor
majd jöhet
a menet
a kármentő
nem meddő
véletlen faktor
ahogy ősszel traktor
húzza az ekét
hajamnál fogva
kiránt a derék
a rám váró ringató
jóval nem biztató
egészen mély depiből
ami öl
így
nem is
kő'
erről
regélnem tovább

Budapest, 2008. 02. 19.

Rossz bor

Nohát
tudom az okát
hogy miért nem bírom én tovább
mert nem kaptam Nospát
csak polkát
táncoló bolhát
így hát
helyettem inkább
borzasztó korán
a poros
rossz
földem legyen a soros
és igya a szomszédom borát
a Nohát

Budapest, 2008. 02. 19.

Hagyomány

Újjé
el jött az új év
és semmi nem változott
csak egy hegy rám omolt
nőtt egy új hagyomány
majd srácomnak adom át
akár a nagy dohányt
vagy egy szép adományt
a vértelen
életben
nem lesz az véletlen
majd ő is tutin
a rövidet húzza
és mindig megbukik
újra
akár az apja
tőlem ezt kapja
nem távoli nyaralót
inkább a kanyarót
ezt meglehet szokni
hogycsaládom zokni
hisz nem tudunk lopni
egy szép napot
kívánós magamnak
mint egy nincstelen
gazdag
elmével magáldott
madzag-
gal
kötöm az ebet

a lepényhez
vagyis a tehénhez
ha élvezed te éhezz
és estére te vérezd
ősszel az erényed
viszi az enyészet
de ennyi már elég lesz
hisz versemmel leégtem
egészen
ezen már nem segít vegyészet
vagy egy más vezérelv
mi engemet vezérel
hisz sanda
nyakamba
kaptam
a temérdek
egészet

Budapest, 2008. 02. 20.

Gulyás

Hallod-e Gyula
bár előtted van Gyula
a nagyváros
látod
hiába átkozod mostoha
sorsodat
nem mehetsz oda
te soha
de valahol
száztágú
gulya
legel
és juj
de sok marha mondja hogy múúú
mára ez adódott
ez lesz a te dolgod
biciklid tekerve őket meg-
keressed
és ha előtted áll már a gulyás
belőle főzz mára fűszeres gulyást

Budapest, 2008. 02. 20.

Akarnok szakajtók

Ti akarnok
szakajtók
vajon mit akartok
ha naponta

csak
ronda
fakardot
vakartok
titeket talán
falakat vakkantott
vakajtók
tartanak vissza
mintha
elfogyott volna
a tollból a tinta
a kapitalista
lista
tovább is hízna
de a prokni most már
úgy paráz
kihúlt a hitt varázs
nincs rajta durva máz
ez ma egy furcsa láz
mi gyengéket aláz-
atosan kérem
ha lehetne mégsem kérném
a végét
a táncnak
míg vad szelek ráznak
a lázban
szenvedek
és ezért elmegyek
vadászni
mondja a vadászgyík
jöjjön az apád is
mást remélt
lesz majd az élet szép
de ez egy tévedés
lesz ma is távadás
ez egy bús támadás
valami
baromi
ellen-
szenve
nyekken
a falon
ha most abba nem hagyom
a dalom

Budapest, 2008. 02. 21.

Rém mesés tévedés

Nem éretem mért enyém
a rém mesés
tévedés
nekem pont elég
lenne napi tíz-tizenkét óra
szolid gépelés
de az kevés
nem hallgatunk az okos szóra
mint kőkemény
kémkedés
a 007-es ellen
nem fogadok
ha ez a gond
a fejem majd addig kékül
míg végül
majd tolató lámpa
nélkül megyek
hátra
a hegyen
lassan tele a begyem
a talált maggal
csatám vívom a haddelhaddal
ha nincs levágva
vigyázban
állva
csak adjad
nekem a kezed
vagy tedd hátra
bátran
nem gyáva
ki szavát állva
kitalálja
mért szavaz arra a pártra
hátra-
hajlik a járda
árva
gyerek ne menjen száját
tátva
a gátra
míg nem lel vacsorára
szarvasgombát
lopnék
én
ha még
tudnám hogyan tegyem
vele
tele
a belem
belém

fér
a szülinapi torta
hívnaq raportra
engem
ha feladom nemem
de fülükbe ordítom
nemem
én már csak megmaradok
abban
ha hagynak
a legyek
szürke számár
legyen
a nevem
ha nem látszik meleg
lehelletem
a fagyos léqben
tényleg
már eleget éltem
reméltem
jön majd az olvadás
hol majd a két nagy gyagyás
békára rátalál
lépni
ki érti

Budapest, 2008. 02. 24-25.

Öt cseh

Telente
főleg reggelente
mert kedvel
jó kedvvel
engedte
hogy kisebbik öccse
fülébe öntse
a löttyedt
löttyöt
öt cseh
meg öt görög
ördög
őgyeleg
körülötted
körözött
egyén jött
tönkre-
menve többre
nem jutottam
miért is rám futott a
rántott borda

mint hamis bordal
oly cefrét forral
ó jaj
feltörő sóhaj
ma bizony
azt kell innom
fokozza kínom
a tegnapi minyon
de iszony
volt
egyszer
egy vegyszerbolt
vagy már ez sem biztos
a sírom
majd zsíros
földbe ássák
a sánták
kiket könnyebb utolérni
mint a vécés nénit
ki térdig húzza a lábát
hisz bányász
volt a tulajdon ura
de fura
ez a meg-
veszekedett
vers

Budapest, 2008. 02. 24-25.

Kaláka dalárda

Talán az
van a kaláka
dalárda
vadsárga
falára
írva
ha a birka
tovább nem bírja
majd úgy leugrik róla önként
a sörkés
irha
mintha
a fürge gyík
hű de víg
nótát fűjva
a víz alá bújva
jutna a csúcsra
a húsrá
vágyom
és ákom-

bákom
álmomat
látom a
melltartóba
gyűrve de hol van
a hab
a duci
cuki
cunin
mire minden
férfi
éjfélíg
vagy délig
jó félíg
térdére bukik
ha bíztat a kukink

Budapest, 2008. 02. 25-26.

Halom szabadalom

Vesztemre
estére estembe
így jártam
a WestEndben
mert
ványadt
kis eszemmel
képzelttem
végtelen
képtelen
ötletem
sorát
nohát
had legyen
minden nagy halom
sokadalom
tetején
elég
jég
vagy
hagy
adom alább
a vágyam
tárgya
máma
legyen
egy
nagy
adag
még szabad-

lábon védekező
mezőn
legelő
előkelő
szabadalom
az én bajom
ha hagyom
hogya a fűrt szőlőn
magában füstölgő
füstölő
bűz ölő
legyen
de nem ez
kéne
fent ekének
hisz másról
szól
most az ének
ha érted
is hangzik
a harang
az gond
nincs tovább
adja el lovát
kinek van
esze
semmi
fogd meg jól
a bokám
mert brokát-
ruhát
visel
a viselő
babám
az ám
a szép látvány
kívánom bár
én is látnám

Budapest, 2008. 02. 26.

Ság-ség

Ság-
ség
vadász sék
ha van ideje vadásszék
hagy látsszék
a múltó irigység
nem hinnéd
hogya egyszer rég

volt egy stég
rajta én
egy lánnyal
álltam
átkaroltam
ráhajoltam
ő mondta jól van
és engedte
így levettem
nem másra
egy fényes bélásra
majd közvetlen utána
másról témáztam
ám jött az eső szétáztam
mert jól esett
mi megesett
de húsz év múlva
szól a fiam
az a csúnya
mi van
apu
megint csavarog az anyu
ó hát
ma sikerrel kerültem az iskolát
így ne csodáld
te főzöd ma is a vacsorát

Budapest, 2008. 02. 26-27.

Komatál

Komatárs
lásd
rád
a szomszédom lova vár
de hol a tál
talán
elért
az új világ szava
ezért
te vitted haza
hogyan belőle egyél
egyék
a májad a lányok
a rákok
ha nem robogsz
s hozod
azonnal vissza
te gizda

Budapest, 2008. 02. 27.

Táborszernagy

Tegnap este
igazam keresve
munkát adtam
az agynak
és ahogy szoktam
ha azok akik munkát adnak
végre magamra hagynak
kissé elgondolkoztam
bennem
mint sunyin lopakodó
tengeralattjáró
oly
hirtelen felmerült kérdésen
mivel már leéltem
többet
mint ötven
évet
így erősen reméltem
hogy hamar megértem
vajon milyen szere nagy
a táborszernagynak
talán az ékszere
esetleg a hamisan kacsintó kék szeme
vagy aranyeres végbele
de még egy kis árva
ártatlan választ
sem találtam
az ok persze az lehet
hogy drága szép hazámnak
már rég nincs tengere

Budapest, 2008. 02. 27

Mixer

X-szer
előfordult az a gikszer
hogy a fiatal miszter
a derék mixer
hidd el
ő sohasem viccelt
mikor igaz hittél
hitte
így kell
és
ezért
tisztá szívvel mixelt
majd széttett lába közé spriccelt

Budapest, 2008. 02. 28.

Katalán

Okkal
összeszorított foggal
dacolva tarajos hullámokkal
sokkal
bátran
elgondolkozva álltam
egy habkönnyű katamarán
tatján
talán
csak az fáj
hogy a szép
katalán
Kata tán
épp
az a lány
aki ha igazán
rám talál
én elvenném
rosszkedvét
ha rossz lennék
nem venném
szívemre bánatát
de igazán
nagy a gáz
ha török jatagán
jaj anyám
szemem közt talál
mondja az anyukám
hol van az adu ász
a megkopott rossz ruhám
megszokott link dumám
már nem kell senkinek
ki érti ezt
ki sérti meg
énem
csak az tudom én nem
állok bosszút
mert nincs előttem jó út
csak rút
varjút láttam
várva
a nászra
a vetett ágyra
másztam
de nem jön a katalán
Kata tán
másra vár

az az ágy
egyáltalán
hol a vágy
a nagy vagány
talány-
os képpel állok
tudom hogy rátalálok
az álnok
álmok
majd békén hagynak
ha szólok a papnak
ő összeadna minket
de nem ingyen
viszket
az inger-
küszöböm alatt
marad
ki nem halad
a kócsagos korral
mostam
egy lavórral
dobtam ki gyermekem
a fürdővízzel együtt
megyünk a síttre
vágna minket
igen ez így lesz

Budapest, 2008. 02. 28.

Fonottkalács

aszondja
most nem Szonja
hanem a jól
bomlott agyú hajó-
szakács
na lám
amint száz gonosz
meggárgyult
falábú
manó
akképpen falánk
takács
ez oly
rossz
mint a sarokban tartott
romokban bontott
zokszó
nélkül oszló
fonnyadt fonott-
kalács

a balos
cukorbajos
megázott egyén
számára
legyék
a lázáлма
hátránya
ő meztelen mászkálna
és benne állónap strázsálna
ha házához mész állna
mész hátra
az agarakkal
itt van a vadkan
megsúgom halkan
ha viszket a talpam
nagy baj van
a vajban
nem szokás
kifogást
tenni-
venni
de tojášt
ültettem
kendre
nem bízom
megejtőn nyekergő
tekergő
kenderem
persze nem
senderedik
félegyig
fél egy gyík
a másik
is
itt
mászik
de módját megadva
halálíg tagadja
belé-
állt
belén-
dek
mekegve mekk
ha véletlen rád nézek
én
egészen
megértem
sérelned
védelmezd

Budapest, 2008. 03. 03.

Bulvárlap

száz ügyes
nem üres
bulvárlap
hurrázva
fújja hogy új lányt kap
estére
ki ezt kéri vesztére
eszmélve
nagy kanok
ti végtelen kalandot
akartok
de nincs ma tok
hatot
egy csapásra
aláztam
gatyában
anyáztam
gyaláztam
magam
vagyok
a padon
ülők
egyedül
közösülök
egy eszmével
haldokló reménnyel
hiszem
ha látom
a sikert
mi kell
nekem
már nem is tudom
csak nézek a lukon
keresztül
veszettül
unom
a banánt
pucolva eszem
ez szent
tehén
legel
a gyepen
és fejen-
állok
ha látom
hogyan jobb
az átkos
mit a rákos

átkoz
mákos
az Ákos
feje
tele
lett beszélve
addig őt becézte
míg elhitte megérte
érte
adni az életét
micsoda tévedés
még egy méhlepényt
kérek én
belőle
valami jó talán megnőne
ha nem lenne lelőve
az adást vettem
idő előtt
szétfőtt
az étel
de jobb
volt
az nyersen
te vesztes

Budapest, 2008. 03. 03.

Hanta

Az csak hanta
hogy ha bárki hagyja
a gyanta
gyógyírt adna
a bajra
hiszen
a rózsá-
boltban
melynek nevén sok apró folt van
ott aztat
dorombolta
a lábamra lépő
vérbő
vasmacska
kacska
mancsa
még nincs
is
itt
nagy baj
míg
a bágyadt tag

állva hagy
vagy
maradok vagy megyek
de nem
teszem ezt
veletek
tovább
a gát
lejárt
az ész megárt
ha nem fogod vissza a szád
ha járatod
mint a MÁV a sok még be nem záratott
veszteséges járatot
adsz rá jó okot
hogy zokon-
vegyék ravasz
szavad
árad a szélben
melletted ép zenélnek
de mégsem
veszed észre
lassan vége
a télnek
és ők nem félnek
ezért naponta a lábadra lépnek
mint ha a kanmacska
nagy farka
lengedezne a szélben
ha újra
fújna
a fényes szél/
vagy ek
nekem minden
mindegy
le-
het
hat
hét
meg én
nézzünk farkasszemet
körülöttem szemét-
hegyek
nőnek az égig
a kékig
de azt hiszem én is
elmúlt a szép kis
édes élet
a fiú mára már vén lett
megette

száz év
a kenyere javát
de nem hallod mégsem kesergőn
érted
nyekergő szavát
így nem is érted
az új idők dalát

Budapest, 2008. 03. 04.

Újszáz

egyszer
sötét-
kékre
festett
lemetszett
érdemérme
sem jár érte
azért hogy mint minden ősom
ezen a börtön-
földön
töltöm
tollam
meg kell
hogy szokjam
növekvő szomjam
hordtam
míg bele nem roskadt
a hátam nem tollas
hiába mondtad
szorozzuk nyolccal
kisapám
mi a vád
ki kapál
az nem hozott tiarát
nem tom mi a rák
legyen
a bezupált
hamis zsugás
a druszám
de újszáz
már nem a miénk
miképp
ég
a rőzse
ha száraz az
avar
az zavar
ha látom
a megszokott

nyomor
mely úgy
nyomul
mint bús
mogul
megül
a padban
bármit hagyna
a bamba
barma
meg van ma alázva
ha trágya
kerül a mezőre
az zölddel
de zöld erdőben jártam
a lánggal
a lánnyal
a magunk alá gyűrt vággyal
nem tudunk mit kezdeni
ha ránk lép-
nek
nyekk
belőlünk ennyi lett
esetleg litván
kislány
hever
a hitvány
díván
ez egy nagy örület
az élet így rulett

Budapest, 2008. 03. 05.

kimadárja

kimadárja
kaza nyálva
nem rélvek
ma makadámra
mert azgráda
jovisten
mindig
lesz
nincste
len
a gatyám
vászon
vingen
ingyen
rázom
közben

törken
magyarázok
a zesőben
sértve vázok
ászok
sört
tölt-tök-öt
fő-zök
deha marleéga
zedény-ezért
ez volt a végső
szó

Budapest, 2008. 03. 06.

II. (Múlt) időm értékes

(néhány hexameter, pár disztichon)

Ő(s)z

mint fiatal buta ősuta kit fura ébredező ér-
zés űz hajt tova óh hova már a szem el nem is érhet
nem csoda úgy iramodsz oda hol a kevély lehetőség
vár hiszen árthat a sors de a rossz soha meg nem ígézhet

furcsa a helyzet az ember a vesztes a harcban eleshet
gyakran a legszebb perced is éget a földön akarha-
tod másképpen mégis csak ha magadba emelkedsz
fel fel amíg csonkának tűnik a börtön alakja

múlik a félelem érdes mérge a bőrödön érzed
hogyan nem is fájón teljesedik be a végtelen álom
megküzdhetsz a sötét vad erővel rögtönözéssel
élve a béred az életed éke ha végre belátod

már hol a bántó nappalok ártó gondolatokkal az elmén-
ket menekülni tanítják rossz hely az ott nem eléggé
fontos a béke ne tévedj mert valahol van a nemlét-
nek kijelölt pici kezdete hol jön a hirtelen élmény

nos pont most lépsz rajta te át kegyesen kecsesen nincs -
visszafelé út döbbsz meg hisz ténylegesen ér-
zed hogy a sárgás barna levél amely oly mereven ring
még az idén az avarba lehull és vértelen elvész

mint a remény mit az élő hordoz zord kebelében
éledező szép múltba tekintő képek igent re-
gélő hangjai nélkül szétomló keveréke
múlnak a holnap az emlékek felidézgetik egyre-

-másra az érzést szép szeme fényét azt amiért még-
is szabad érdemes ártó szándékkal teli korban
őzikeként menekülni remélve a hajnali békét
míg teheted de az őszi avarban elfedi gyorsan

lépted az élted a múltad a sors míg nem marad úgysem
más nemes érző lelkedből csak egy elsuhanó árny
hóna alatt viszi bűneidet majd megszabadulsz e
sok kínnal teli léttől végzeted ez buta jószág

Lehet

Még lehet az, hogy elismered, én is e földi hamis létben keresem magam épp, mint fészkeből kiesett veréb, az egekben fennmaradó helyet. Őrzi amíg él kis remegő testében a képét. Bár, hideg ellen ez mit sem véd. Úgy, ahogy érző lelkemet is csak úgy-ahogy óvja az általad önző, egy menedéknek vélt páncél. Nos a védekezés öl - Meglehet, így van!? - Ártó téli szelek, túl gyötrően belevésnek mélyen az esztelen énbe, ha nem veszi észre a főreg - tényleg? - , a jéghideg éjben a meglévő meleget ápolnunk kell, míg ránk tör a félelem! Érzem a mérge, áthat, dermed a vérem. Sok sértő felelet várhat, ha okot keresünk. Nehezen viselem ma magányom jégplelét, ami már hozzám idomulva, a lényemtől tart távol talmi reményt. Mindent tagadásom szárnyas válasz a múltra, de újra lehúznak a tények.

Kísértés

negyvenes éveimet taposom régen de a láng már legbelül úgy elcsendesül ártó nagy melegének most csak a zord emléke mi éget majd feledékeny elmém végül már nem is ismeri fel nem a láz vár

és csak a szárnyaim fáradt izmai jelzik a múltban bírtam az éjben az égben a víg madarakkal a versenyt állni igaz hogy vinne a szív ma magasba a percek intenek arra feledjem mert aki fekszik a búban

egy párnán rágódva a tegnapok elfeledendő ízein már a kaszásnak a csörgő lépteit érzi még a pokol vértől maszatos csúf rémei nézik és kérdik mire vársz te hamis jöjj mert elegendő

még az erőd hogy a földről feltörj jöjj ide várunk itt közösen fogjuk mi az új szereped kijelölni tudod nem is árthat a nemlét mert nem lesz kire löni majd a haragjának hamis átkát hős ki nem állunk

zúgták lent neked ártani vágyó árnyak az úton úgy hogy tudtad a zajban a lelkedet égetik egyre tétova csend az a legszebb percedet élteti benned jéghideg önmagad árnyát látod társtalanul most

mondd azt már nem is érdemes élnem nézd hamar elmúlt hű az a nagy tűz hús ma az érzelem képzeleted már űz ide hozzánk hogy fáj életed észreveszed tán úgy vonz téged a csend ami itt lesz és ha ma elfutsz

rémek elég legyen ártó gondolatokkal az énem
mérgezitek ti amíg magam is rút fényeitekben
látom a helyzetemet rágós csúf tényeitek nem
pontos tükrei múltnak a sorsnak ott van az élet

még ereimben lüktet a vér ami néha az arcom
vonja be pírral még a halál kertjében is élet
ébred ahogy lehet és ez a zord természet igénye
nos nem a képzelet űz velem ártani kész a haragvó

elmét gondolatokkal felkavaró ravaszul bán-
tón kitalált tréfát de valóban igaz megesett egy
özvegy jött talpig feketében nagy szeretettel
és kegyelettel telve jelezve hogy oly makacsul fáj

még a halál de a jól átlátszó blúza feszült és
vonzó udvarok szép bimbók kivirulva jelezték
győztes az élet súgja a lelkem furcsa egy emlék
mit felidéz ma az elmém rám várj újra derűs lét

Elveszett szüzesség

Szűzi szemérmed fénye s ígézet, a szégyened édes,
végre teljesen tovatűnt. Mért hiszem azt, hogy ez bűn?

Öregkor

Félhet az ember az elmúlástól, mégis az élet
ró ránk súlyos adót, míg belerokkan a váll.
Lassan a testem a kortól görnyed. A szép, igaz énem
benned a mennyre talál, bár totyog okkal a láb.

III. Fél térdig kopott

Fél térdig kopott

ki fél
nem kefél
fél térdig kopott
vak
dolmány
vagy
vad lángon sült koholmány
ami üt
vág
míg
tanít az
anita
tikara
rossz helyre
hűlt
hetyke
helye sem marad-
hat
hét
múlva
csak
pocsolyás
komoly vád
amit rám

fifircen locsolnál
kivénhedt boszorkány
lehetnél
ha engednél
te engem megvetnél
miként kék ágyadat
estére
vendéged
vesztére
legszebb méz
vajon mit tehetnél

ha időben elvetélsz
felmetélt
tésztára
szétázva
temetném
munkámat
messzire vihetnéd
hideg
ideg tép

de ha nem bliccelnél
te is csak viccelnél
míg ruhádat sliccelnék
kurvára
puhára
gyúrnának
leventék
megennék
házadat
váradat
elvették
leszeget
fejdeddel reszketeg
kedvedet
kerested
nem lelted
ó zsana
micsoda hozsanna
ujjonghatsz
lesz ma is uzsonna
de ezzel csak nyugtodat
nyújtod ma

2008. 08. 18.

Fél Jankó

izgó-mozgó
csíkos dongó
nem fél Jankó
és nem fél rabló
hisz ő oly bátor
mint a rút
félkarú
elevátor
látom
ráront
a bősz
vő
hiszen ő sem fél
semmitől
mert cseppnyi tör
és csepp likőr
lapul meg
mint hat újhegy
és hat új hegy
felmered
mint megvetett
merev elegy
legyek

ha veled
nem megyek a jégre
délután négyre
én sem értem
hiába sértesz
tavaszt
akarsz
estére
lehetne temetni
bánatod
míg bánatos
fecskédet
megfejem
a frakkját és ejtem a vádat
fájhat a lábad
ha ráesik
nem sikk
ha ordít
a jó
lódító
fordító
vigyázz magadra
lányom
kihúlsz az álmod
mi tegnap még lángolt
kolbászt ettem
vesztem
-re
mi szó
szól-
mi-
zálj
most
mi
bánt
tán ki zárt
a vessző
megnő
egy fává
látvány
tervet
vettem
egy telket
mert
mertem
teli mertem
a legszebb
vedret
tettem
a szegre

vésd ezt az eszedbe
lelkem
jobbik felét
féléled
a jobbik
ami majd jobbít
és az lesz majd nyolc bitt
ha győz majd a vakhit
ordít a baksis
te engem hagyj itt

Bp. 2008.08, 18

S. Rádió

a rádiót hallgatom
és jajgatok
nagyon
mert idegeim ízekre szabdalod
vakon
gépelek
elek
te
veszett
farkas
a sarkaddal
baj van
mert egekbe mered
míg merev szemed-
be nézek
és szép lesz az élet
ha én
a hatoson nyerek
pár száz tömött zsák pénzt
rögtön szép
leszek
bár nemigen hiszem
hogyan hazaviszem
a bőröm is leég
ha sokáig hagyom
a napon
nyaralok
kanyaróm
ül majd a nyakadon

2008. 09.03.

Királyiposta

kár volna,
hogyha
azért ülne
mert bűne
hű de
kiderülne
hisz a királyiposta
rákapott
a rosszra
a káposzta
posztra
míg a tehén
egyén
csak henyél
egyél
jeget
vagy legyek
a hegye
a ceruzámnak
ha zárnak
a bankba
megyek
de ne tedd
ezt velem
ha szeretsz
én nyelem
a könnyem
nem megy ez könnyen
miközben köptem
a yardon
én mondom
hogy hagyd ott
az álmod
a mákod
vagyok
ha hagyod
az egészszet
veszni
nem fogsz elesni
a jótól
a sótól
nehéz az álmom
de ki az az álnok
aki most rám fog
egy kardot
de mondtam már hagyd ott
az egész távoli halmot

a barmot
levágják
az árvák
álarcát lerántják
a kisboltot bezárják
Szent ég,
így van ez rendjén?

Bp. 2009. 04.16.

Áthallás

nem hálás
az ádáz
náthás
áthallás
a válság
láttán
aszondja
a ronda
spongya
az ma a szottyadt
torka
gondja
hogy vesztére
eszméltek
ádáz
hatalmak
mennyből
az emberi kék
lámpása jég
álltuk keményen
áztunk merészen
reptünkben
zúr pirosan
izzott acél
az elég
bér
fránya
hiánya
kifröccsent vért
ennyi év múltán itt tartunk még
ember temet
feled reményt
ez az egész egy rettenet
Ki az az eszement
ki ezért falazott
és erre szavazott?

Bp. 2009. 04.16.

Vágy

persze
erre
oly merész lettem
hogy bátran lejegyzem
az ma a legszebb
tervem
hogy jóni fogy
még jóni kell
egy ujj-
ami
benned
van
ne reszkess
most szentem
hisz éigig emelhet
a tested
de mersz-e
egy teli vödörrel
örömet adni
te lakni
jampi
szeretője
főleg
azt kérdem tőled
mért vagy a nője
úgy könnyebb az élet
ha mellette henyélhetsz
édes
anyám
nagy ma a vád
egy átok
hagyma rakást
látok
a dombon szédülve
ülve
rossz nyüvek
dülledt
szemmel
hegedülnek
De bűn ez!?

Bp. 2009. 04.16.

Kantáta

arról szól a kantáta,
míg kántálva
a szöveget skandálta
látta
a nagy lánya
a kamasz kant állja
ám a rusnya
Gyurka
újra
lustán a csúcsra
ruccan
ha a pulya
kapuja
csúcsra jár
ám az erőmű
rúdja
rácsap a lúdra
a mennybe emel
majd megejt
a magányos selejt
veled én elmegyek
bár mindkettőnk itt marad
ez ám a nagy kaland
egy egész nagy kalap
már sokat
olvastam
korábban másokat
ölt meg a bős vadkan
ki örült az hagyja
hogyan kezében tartsa
a hullát
miközben ő újráz
nem lesz itt semmi gyász
hacsaknem
vacak egy
mellesleg
láthatnám
szébbnek a holnapot
írjon egy honlapot,
hogyan megtudja hol vagyok
és mitől olvadok
jó nagyot
füllentek
bünt lestek
miközben a fűn esztek
talán nem füveztek
tik lesztek
a ragyás
olvadás

elő szele
mondja ha lehet-
séges
de szép stég ez
mi régen
magáz
én láttam magát
nahát
az gáz
ahogy rázta a piszok nagy farát

Bp. 2009. 04. 17.